

Súd: Krajský súd Trenčín
Spisová značka: 23To/34/2024
Identifikačné číslo súdneho spisu: 3124010142
Dátum vydania rozhodnutia: 03. 09. 2024
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Michal Antala
ECLI: ECLI:SK:KSTN:2024:3124010142.1

Uznesenie

Krajský súd v Trenčíne v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Michala Antalu a sudcov JUDr. Lucie Horvátovej a JUDr. Juraja Valáška v trestnej veci proti obžalovanému A. B. C., nar. XX.XX.XXXX v D. D., okres D., trvale bytom A., E. XXX/XX, F. A., t. č. na slobode, pre trestný čin prečinu marenia výkonu úradného rozhodnutia podľa § 348 odsek 1 písm. d) Tr. zákona účinného do 15. marca 2024, na verejnom zasadnutí konanom v Trenčíne dňa 03. septembra 2024, o odvolaní prokurátora Okresnej prokuratúry Trenčín v neprospech obžalovaného proti rozsudku Okresného súdu Trenčín zo dňa 27. februára 2024 pod sp. zn. 0T/19/2024 a jednomyseľne takto

rozhodol:

Podľa § 319 Tr. poriadku s a odvolanie prokurátora z a m i e t a, pretože nie je dôvodné.

odôvodnenie:

Okresný súd Trenčín rozsudkom zo dňa 27. februára 2024 pod sp. zn. 0T/19/2024, na podklade obžaloby prokurátora Okresnej prokuratúry Trenčín podľa §§ 234 odsek 1 a 204 odsek 1 Tr. poriadku zo dňa 22. januára 2024 pod č. k. 2Pv 37/24/3309-7, doručenej sudcovi pre prípravné konanie s nariadenou pohotovosťou okresného súdu dňa 23. januára 2024 o 08.16 hod., uznal obžalovaného A. B. C., nar. XX.XX.XXXX (ďalej len „obžalovaný“) vinným zo spáchania trestného činu prečinu marenia výkonu úradného rozhodnutia podľa § 348 odsek 1 písm. d) Tr. zákona na tom skutkovom základe, že

napriek tomu, že trestným rozkazom Okresného súdu Trenčín sp. zn. 0T/26/2021 zo dňa 03.05.2021, právoplatným toho istého dňa, mu bol uložený trest zákazu činnosti viesť motorové vozidlá každého druhu na dobu 6 rokov, dňa 22.01.2024 v čase o 5:00 hod. viedol osobné motorové vozidlo zn. Audi A5 Coupe, EČV: A. v meste A. po ulici J. B. Belu v smere od železničnej stanice do centra mesta .

Za to bol obžalovaný odsúdený nasledovne doslovne takto:

„ Podľa § 348 odsek 1 Trestného zákona, § 38 odsek 2 Trestného zákona s prihliadnutím na § 36 písmeno l), písmeno n) Trestného zákona a za aplikácie § 38 odsek 3, odsek 8 Trestného zákona na trest odňatia slobody 12 (dvanásť) mesiacov.

Podľa § 51 odsek 1 Trestného zákona za splnenia podmienok uvedených v § 49 odsek 1 písmeno a) Trestného zákona súd obžalovanému výkon uloženého trestu odňatia slobody podmienične odkladá a zároveň ukladá probačný dohľad nad správaním obžalovaného v skúšobnej dobe, pričom podľa § 51 odsek 2 Trestného zákona súd obžalovanému ustanovuje skúšobnú dobu 36 (tridsaťšesť) mesiacov a s odkazom na § 51 odsek 3 písmeno b) Trestného zákona súd obžalovanému ukladá zákaz v skúšobnej dobe požívať alkoholické nápoje a iné návykové látky.

Podľa § 56 odsek 1, odsek 2 Trestného zákona, § 38 odsek 2 Trestného zákona s prihliadnutím na § 36 písmeno l), písmeno n) Trestného zákona a za aplikácie § 38 odsek 3, odsek 8 Trestného zákona súd obžalovanému u k l a d á aj peňažný trest 5.000,- € (päťtisíc eur).

Podľa 57 odsek 3 Trestného zákona súd obžalovanému pre prípad, že by výkon peňažného trestu mohol byť úmyselne zmarený u s t a n o v u j e náhradný trest odňatia slobody 6 (šesť) mesiacov.

Podľa § 61 odsek 1, odsek 2 Trestného zákona, § 38 odsek 2 Trestného zákona s prihliadnutím na § 36 písmeno l), písmeno n) Trestného zákona a za aplikácie § 38 odsek 3, odsek 8 Trestného zákona súd obžalovanému ukladá aj trest zákazu činnosti viesť motorové vozidlá akéhokoľvek druhu 36 (tridsaťšesť) mesiacov. “

Citovaný rozsudok nenadobudol právoplatnosť, pretože ho ihneď po jeho vyhlásení na hlavnom pojednávaní napadla odvolaním intervenujúca prokurátorka Okresnej prokuratúry Trenčín v neprospech obžalovaného čo do výroku o neuloženom treste prepadnutia veci, ktoré písomne odôvodnil dozorový prokurátor doslovne takto:

„Rozsudkom Okresného súdu Trenčín sp. zn. OT 19/2024 zo dňa 27.02.2024 bol obžalovaný A. B. C. uznaný vinný v zmysle písomne podanej obžaloby a bol mu uložený ďalší trest odňatia slobody v trvaní 12 mesiacov s podmieneným odkladom výkonu trestu na skúšobnú dobu v trvaní 36 mesiacov za súčasného uloženia probačného dohľadu spočívajúceho v zákaze v skúšobnej dobe požívať alkoholické nápoje a iné návykové látky. Ďalej mu uložil peňažný trest vo výške 5.000,- Eur s ustanovením náhradného trestu odňatia slobody vo výmere 6 mesiacov a trest zákazu činnosť viesť motorové vozidlá každého druhu na dobu 36 mesiacov.

Proti tomuto rozsudku v časti výroku o treste bolo zo strany intervenujúceho prokurátora ihneď po jeho vyhlásení podané odvolanie v neprospech obžalovaného.

V odôvodnení rozsudku súd pri rozhodovaní o druhu a výmere trestu prihliadol na spôsob spáchania činu a jeho následok, zavinenie, pohnútku, príťažujúce a poľahčujúce okolnosti, na osobu páchatel'a, jeho pomery a možnosť jeho nápravy (§ 34 odsek 4 Trestného zákona).

U obžalovaného súd vzhliadol dve poľahčujúce okolnosti podľa § 36 písmeno l/ Trestného zákona a § 36 písmeno n/ Trestného zákona a žiadnu príťažujúcu okolnosť podľa § 37 Trestného zákona.

Pri rozhodovaní o uložení trestu odňatia slobody súd prihliadol predovšetkým na to, že skôr vykonané tresty nevedli k úplnej náprave obžalovaného a tento sa opäť dopustil trestného činu. Podľa argumentácie súdu nemohla zostať nepovšimnutou ani závažnosť stíhaného trestného činu z hľadiska spoločenskej nebezpečnosti. Pri určení výšky peňažného trestu súd okrem iného prihliadol na zistené osobné pomery obžalovaného, ktorý je síce majiteľom reštauračnej prevádzky a evidentne vlastní aj osobné motorové vozidlo vyššej hodnoty, trest bezmála sa rovnajúci štvornásobku priemernej mzdy v národnom hospodárstve ale určite „neprijemne pociť“. Pri aktuálnom rozhodovaní súd nepovažoval za primeraný a teda ani súladný so zásadou primeranosti trest prepadnutia osobného motorového vozidla a to vzhľadom na jeho zistenú hodnotu nepomernú k spoločenskej nebezpečnosti a závažnosti stíhaného trestného činu. Súd obžalovanému uložil aj trest zákazu činnosti viesť motorové vozidlá akéhokoľvek druhu 36 mesiacov, keďže práve jeho porušenie je v stíhanom prípade podstatou objektívnej stránky skutkovej podstaty stíhaného trestného činu.

S vyššie uvedenou dôvodovou argumentáciou súdu vzťahujúcu sa najmä k dôvodom neuloženia trestu prepadnutia veci sa nestotožňujem, neuloženie tohto druhu trestu odporuje kritériám účelu trestu z pohľadu jeho zákonitosti, primeranosti a spravodlivosti.

V tejto súvislosti je nutné uviesť, že trest je právnym následkom trestného činu, a teda musí byť úmerný k spáchanému trestnému činu (zásada proporcionálnosti trestu) a je jedným z prostriedkov na dosiahnutie účelu Trestného zákona. Tým je určená aj jeho funkcia v tých smeroch, v ktorých má pôsobiť zákon, t.j. na ochranu spoločnosti a na výchovu páchatel'a a ostatných občanov. Ochrana spoločnosti sa uskutočňuje dvoma prvkami, a to prvkom donútenia (represia) a prvkom výchovy. Oba prvky sa uplatňujú zásadne súčasne v každom treste. Všeobecne treba uviesť, že Trestný zákon vychádza zo zásady, že základným účelom a cieľom trestu je ochrana spoločnosti pred trestnými činmi a ich páchatel'mi. Zmysel existencie a prípadnej aplikácie noriem trestného práva je predovšetkým v tom, aby sa trestné činy buď vôbec nepáchali, alebo páchali v čo najmenšej miere. Ochrana spoločnosti pred páchatel'mi trestných činov vrátane ochrany práv a slobôd jednotlivých občanov, robí tak z trestu prostriedok sebaobrany spoločnosti pred trestnými činmi. Trest má však okrem toho pôsobiť výchovne, a to nielen na páchatel'a, ale aj na ostatných členov spoločnosti. Pritom generálna prevencia sa má uskutočňovať prostredníctvom individuálnej prevencie. Ak sa teda páchatel'ovi zabráni v ďalšej trestnej činnosti, dáva sa tým najavo aj ostatným členom spoločnosti, ktoré správanie je nežiaduce, proti čomu je namierený Trestný zákon a takýmto spôsobom možno ovplyvňovať pozitívnu hodnotovú orientáciu občanov spoločnosti. Z hľadiska

týchto úvah možno potom dospieť k záveru, že účel trestu v zmysle § 34 ods. 1 Tr. zák. tvorí jednotu, lebo sa musí vzájomne dopĺňovať. Záver súdu o možnosti nápravy páchatel'a musí byť vždy v plnom súlade s ochranou, ktorú súd uloženým trestom poskytuje chráneným záujmom spoločnosti, štátu a občanom pred útokmi páchatel'ov trestných činov.

S prihliadnutím na priebeh a celkové okolnosti činu spáchaného obžalovaným, je evidentné, že neuloženie trestu prepadnutia veci nie je v súlade s požiadavkou súdnej individualizácie trestu podľa § 34 odsek 4 Trestného poriadku, ktoré nadväzujú na ustanovenie § 34 odsek 1 Trestného zákona zakotvujúceho účel trestu, nakoľko práve trest prepadnutia veci - v danom prípade osobného motorového vozidla, ktoré bolo použité na spáchanie činu, patrí popri treste zákazu činnosti viesť motorové vozidlá medzi najefektívnejšie a najúčinnnejšie sankčné prostriedky postihu páchatel'ov na úseku trestných činov súvisiacich s výkonom jazdy s vozidlom. Neuložením trestu prepadnutia veci súd narušil jednotu medzi individuálnou prevenciou a represiou a generálnou prevenciou, ktorá vychádza z individuálnej prevencie, čiže z týchto hľadísk vykazujú súdom uložené tresty značné disproporcie. Neuložením trestu prepadnutia veci došlo k výraznému oslabeniu funkcie generálnej prevencie trestu, ktorý v tejto konkrétnej podobe nemá dostatočný výchovný ani odstrašujúci efekt u ostatných potencionálnych páchatel'ov trestných činov obdobnej povahy, rovnako pre svoju neprimeranosť a neadekvátnosť neposilňuje pocit právnej istoty a spravodlivosti u ostatných členov spoločnosti a nemôže ani výchovne pôsobiť na páchatel'a trestných činov. Uvedený prístup súdu pri ukladaní trestov môže byť pre páchatel'ov trestných činov signálom k tomu, že za porušovanie pravidiel cestnej dopravy, pokiaľ ide o zákaz činnosti viesť motorové vozidlám, im nehrozia zvlášť významné trestné sankcie.

Zákonné podmienky ukladania trestu prepadnutia veci sú obsiahnuté v § 60 Trestného zákona s výnimkami vymedzenými v § 60 odsek 6 Trestného zákona, ktoré v prípade pod bodom b/ citovaného ustanovenia Trestného zákona vylučujú uloženie trestu prepadnutia veci, ak je hodnota veci v zjavnom nepomere k mieste závažnosti prečinu. Kritériá, ktoré určujú závažnosť prečinu sú výslovne vyjadrené vo všeobecnej časti Trestného zákona, kde sa skúma tzv. materiálny korektív (§ 10 odsek 2 Trestného zákona). Sú nimi spôsob vykonania činu a jeho následky, okolnosti, za ktorých bol čin spáchaný, miera zavinenia a pohnútky páchatel'a.

V danom prípade súd vydaním trestného rozkazu, ktorým obvinenému uložil aj trest prepadnutia veci, nezhliadol žiadny zjavný nepomer medzi hodnotou vozidla a mierou závažnosti prečinu spáchania obvineným. Bez toho, aby došlo k akejkoľvek zásadnej zmene okolností vzťahujúcich sa k hodnote vozidla a k posudzovaniu miery závažnosti stíhaného trestného činu, keďže dokazovanie o vine na hlavnom pojednávaní, rovnako ako v prípade vydania trestného rozkazu, nebolo v danej veci realizované, súd v následnom konaní výnimku uvedené v § 60 odsek 6 písmeno b/ Trestného zákona akceptoval a uvedený druh trestu rozsudkom neuložil.

Uvedený rozpor súd v odôvodnení rozsudku bez rozvedenia konkrétnych skutkov a právne významných úvah vzťahujúcich sa k hodnoteniu materiálneho korektívu prečinu vysvetlil len všeobecnou informáciou citujúcou príslušné znenie § 60 odsek 6 písmeno b/ Trestného zákona.

Z tohto hľadiska je dôvodová argumentácia súdu vyjadrená v rozsudku vecne nepresvedčivá, obsahovo nekonzistentná, nemá logickú povahu a je v kontrastnom nesúlade s jeho predchádzajúcimi závermi, ktoré zaujal v trestnom rozkaze uložením trestu prepadnutia veci.

Trestné konanie obvineného má obvyklý, typický charakter, ktorý nijako a ničím nevybočuje z rámca štandardne páchanej trestnej činnosti rovnakej povahy. Rovnako cena vozidla (cca 24.000,-Eur) nie je v rozpore s názorom súdu neprimerane vysoká, zodpovedá súčasnej cenovej relácii osobných motorových vozidiel bežne používaných v cestnej premávke. Ak by sa mal prijať názor, podľa ktorého pri páchaní obvyklej formy trestnej činnosti sporej s výkonom jazdy vozidlom (§ 289, § 348 Trestného zákona), by sa pri ukladaní trestu prepadnutia veci malo vychádzať z hodnoty vozidla, viedlo by to k uplatňovaniu neakceptovateľného prístupu znemožňujúceho ukladať trestu prepadnutia vozidiel páchatel'om - vlastníkom drahších prémiových vozidiel, najmä v prípade ich opakovaného páchania trestnej činnosti, čo je aj prípad obvineného a naopak, páchatelia - vlastníci vozidiel v nižších a nízkych hodnotách by boli hrozbe uloženia tohto druhu trestu prakticky vždy reálne vystavení. Uvedený prístup narušuje rovnosť pred zákonom a priamo odporuje zásadám ukladania trestu.

Neuloženie trestu prepadnutia veci v danom konkrétnom prípade taktiež nezodpovedá kritériám zákonnosti, primeranosti a spravodlivosti. Obžalovaný bol doposiaľ 8-krát súdne trestaný, z toho v prvých siedmich prípadoch sa na neho hľadí, ako keby nebol odsúdený, čo však nevylučuje prijať príslušné závery o postojoch obžalovaného k spoločenským hodnotám chráneným trestným zákonom. Ťažiskový základ jeho trestnej minulosti predstavuje sústavné opakované páchanie trestnej činnosti sporej s užívaním alkoholu (§ 201 písmeno b/ Trestného zákona účinného do 01.01.2006, § 289 Trestného zákona - 3-krát), a marenia výkonu úradného rozhodnutia (§ 171 odsek 1 Trestného zákona účinného

do 01.01.2006, § 348 odsek 1 písmeno d/ Trestného zákona-3-krát). Na úseku bezpečnosti a plynulosti cestnej premávky bol postihovaný 3-krát.

Táto skutočnosť spoľahlivo dokumentuje, že obžalovaný nemá trvalý a presvedčivý záujem viesť riadny život, preto vzhľadom na povahu a charakter trestnej činnosti, ktorej sa dopustil v minulosti a pre ktorú je aj v súčasnej dobe trestne stíhaný, je nevyhnutné na neho výchovne pôsobiť aj uložením trestu prepadnutia veci - osobného motorového vozidla zn. Audi A5 COUPE, EČV: A. XXXXX, ktorý spolu s ďalšími uloženými trestami zabezpečí účinné a efektívne plnenie účelu trestu sledovaného zákonom.

Túto funkciu nemôže dostatočne naplňovať peňažný trest, ktorý súd uložil v sume 5.000,-Eur, teda len vo výške cca 20% hodnoty vozidla. Pozitívny vplyv tohto druhu trestu na zmenu správania obvineného vzhľadom na jeho predchádzajúce trestné postihy nie je možné očakávať.

Vzhľadom k uvedenému preto navrhujem, aby Krajský súd v Trenčíne podľa § 322 odsek 2 Trestného poriadku z dôvodov uvedených v § 321 odsek 1 písmeno d/, e/ Trestného poriadku doplnil napadnutý rozsudok prvostupňového súdu v časti výroku o treste a to o chýbajúci výrok týkajúca sa neuloženia trestu prepadnutia veci.“

K písomnému odôvodneniu odvolania prokurátora sa písomne vyjadril aj obžalovaný prostredníctvom zvoleného obhajcu doslovne takto:

„Nemožno sa stotožniť s názorom obžaloby, že neuloženie trestu prepadnutia veci v tejto trestnej veci by malo odporovať kritériám účelu trestu z pohľadu jeho zákonnosti, primeranosti a spravodlivosti. Zastávam názor, že súd prvého stupňa správne rozhodol, keď na rozdiel od pôvodne v konaní vydaného trestného rozkazu, nepovažoval trest prepadnutia veci (osobného motorového vozidla zn. AUDI A5 Coupe) za primeraný a teda ani súladný so zásadou primeranosti a to vzhľadom na jeho zistenú hodnotu, ktorá je nepomerne k spoločenskej nebezpečnosti a závažnosti stíhaného trestného činu.

K časti odôvodnenia odvolania (prvá strana, posledný odstavec) - kde sa uvádza, že súd u obžalovaného vzhliadol na dve poľahčujúce okolnosti a žiadnu priťažujúcu - obhajoba uvádza, že už na hlavnom pojednávaní bolo poukázané okrem iného na publikované rozhodnutie pod R21/2009, ktorého právna veta znie: „Pritiažujúca okolnosť v podobe predchádzajúceho odsúdenia za trestný čin podľa §37 písm. m) TZ neprichádza do úvahy pri prečine marenia výkonu úradného rozhodnutia podľa § 348 ods. 1 písm. d) TZ, ak obžalovaný sa predmetného prečinu dopúšťa tým, že vykonáva činnosť, na ktorú sa vzťahuje práve predchádzajúce odsúdenie o zákaze činnosti. V takomto prípade treba vychádzať z ustanovenia § 38 ods. 1 TZ, podľa ktorého na okolnosť, ktorá je znakom trestného činu, nemožno prihliadať ako na priťažujúcu okolnosť.“

Z vykonaného listinného dôkazu, t.j. z odpisu registra trestov obžalovaného je taktiež zrejmé, že záznamy pod por.č. 1. až 7. - boli ku dňu rozhodovania súdu zahľadené a v tejto spojitosti som poukázal na ust. § 93 ods.1 TZ, podľa ktorého znenia : „Ak bolo odsúdenie zahľadené, hľadá sa na páchatela, ako keby nebol odsúdený.“ Mám za to, že súd správne odstránil pochybenie z trestného rozkazu, keď po vykonanom dokazovaní na hlavnom pojednávaní neprihliadal na žiadnu priťažujúcu okolnosť.

Keďže obžalovaný urobil na hlavnom pojednávaní vyhlásenie o svojej vine, ktoré súd prijal - následné dokazovanie súd vykonal s poukazom na ust. § 257 ods.8 Tr.por., t.j. dôkazy súvisiace s výrokom o trestoch. Súd na hlavnom pojednávaní tak vykonal dokazovanie výsluchom samotného obžalovaného, výsluchom svedka G. E. a čítaním znaleckého posudku č. XX/XXXX predloženého obhajobou k ustáleniu všeobecnej hodnoty - osobného motorového vozidla zn. AUDI A5 Coupe 2.0 TDI S tronic Sport, e.č. A.. Obžalovaný vo svojej výpovedi konzistentne tak ako už vypovedal aj dňa 22.01.2024 (v prípravnom konaní) uviedol, že spáchanie trestného skutku ľutuje, že sa skutku dopustil v spojení s akútnou potrebou zabezpečenia chodu reštaurácie a lahôdok v A.. Svedok G. E. potvrdil pravdivosť výpovede obžalovaného. Navyiac uviedol, že už život obžalovaného so zákazom činnosti viesť motorové vozidlá - pri výkone jeho podnikania v gastro prevádzke je veľmi obmedzujúce.

Obžalovaný ako podnikateľ podnikajúci ako samostatne zárobkovo činná osoba nesie zvýšenú mieru zodpovednosti za samotnú prevádzku reštaurácie, za svojich zamestnancov a za plnenie množstva zákonných povinností súvisiacich s prevádzkou reštaurácie. Sú to zákonné povinnosti za bezpečnosť samotných priestorov a jeho zamestnancov, hygienickú nezávadnosť a najmä ekonomickú efektívnosť prevádzky reštaurácie, ktorú sa obžalovaný aj po rokoch pandémie a nárastu cien energií snaží držať v udržateľnom stave. Práve roky pandémie a obdobie energetickej krízy boli faktory, ktoré zásadným spôsobom negatívne vplývali na podnikanie obžalovaného. Len ako príklad uvádzam a aj k vyjadreniu pripájam vyúčtovacie faktúry za el. energiu, z ktorých je zrejmé, že obžalovaný za el. en v r. 2021 zaplatil : 6.368,09 Eur, v r. 2022 zaplatil: 6813,41 Eur a v r. 2023 zaplatil až: 20.318 Eur. Aj tieto vyššie spomínané

faktory by nemali zostať nezohľadnené pri posudzovaní miery závažnosti ním spáchaného prečinu. Uložený peňažný trest v sume 5.000 Eur je pre obžalovaného tvrdým zásahom do rozpočtu, pričom obžalovaný pripúšťa aj možnosť, že nakoniec predmetné motorové vozidlo bude musieť predať, aby udržal chod svojho podnikania. Taktiež ostáva pred obžalovaným otvorená otázka, či nakoniec neukončí celú svoju dlhoročnú podnikateľskú činnosť.

Za vyššie popísaného a zisteného stavu u obžalovaného preto nemožno súhlasiť s tvrdením, že súdom uložené tresty v rozsudku zo dňa 27.02.2024 vykazujú disproporcie. V danom prípade taktiež nemôže byť ani prípustná úvaha o tom, že uložený peňažný trest v sume 5.000 Eur nie je pre obžalovaného významná trestná sankcia. Ide predsa o sumu presahujúcu štvornásobok priemernej mzdy v národnom hospodárstve, čo pre obžalovaného je bezpochyby veľmi citeľný postih.

Mám za to, že aplikácia ust. § 60 ods.6 písm. b) TZ je zo strany súdu správna a zohľadňujúca rozsah vykonaného dokazovania na hlavnom pojednávaní. Mám za to, že právna argumentácia súdu je vecne správna, obsahovo presvedčivá a nadväzujúca na rozsah vykonaného dokazovania na hlavnom pojednávaní.

Nemožno súhlasiť s nijako nepodloženým tvrdením, že cena vozidla v sume 24.000 Eur zodpovedá súčasnej cenovej relácii osobných motorových vozidiel úplne bežne používaných v cestnej premávke. Na hodnotu vozidla vplyva najmä vek vozidla a počet najazdených kilometrov. V tomto prípade ide o vozidlo z r. 2018 s počtom najazdených : 79252 km. Priemerne vozidlá na našich cestách majú viac ako 10 rokov a najazdených viac ako 150.000 km, pričom uvedené je overiteľné z viacerých webových portálov.

Súd pri svojom rozhodovaní nevychádzal iba z hodnoty vozidla ako sa snaží podsúvať vo svojom odôvodnení OP, ale okrem zistenej hodnoty vozidla to bola zároveň miera závažnosti stíhaného trestného činu. Preto nasledovné úvahy OP o narušení rovnosti pred zákonom a priamemu odporovaniu zásadám ukladania trestu - vyznievajú nanajvýš nekorektne.

Nemožno súhlasiť tiež s tvrdením, že neuloženie prepadnutia veci v danom konkrétnom prípade nezodpovedá kritériám zákonnosti, primeranosti a spravodlivosti. V tejto spojitosti uvádzam, že obžalovanému bol okrem peňažného trestu v sume 5.000 Eur uložený aj trest odňatia slobody 12 mesiacov, ktorého výkon súd podmienienečne odložil za súčasného uloženia probačného dohľadu nad správaním obžalovaného so skúšobnou dobou v trvaní 36 mesiacov. Popri tom mu súd uložil aj zákaz v skúšobnej dobe požívať alkoholické nápoje a iné návykové látky a taktiež mu súd uložil aj trest zákazu činnosti viesť motorové vozidlá akéhokoľvek druhu po dobu 36 mesiacov. Tento výpočet trestov uložených obžalovanému nie je možné hodnotiť vzhľadom na zistené skutkové okolnosti a pomery obžalovaného za také tresty, ktoré by nezodpovedali kritériám zákonnosti, primeranosti a spravodlivosti. Poukazovanie na zahľadené odsúdenia obžalovaného zo strany obžaloby sa prieči ust. § 93 ods. 1 TZ, podľa ktorého znenia : „Ak bolo odsúdenie zahľadené, hľadá sa na páchatel'a, ako keby nebol odsúdený.“ Mám za to, že súd rozsahom uložených trestov obžalovanému aj napriek ust. § 93 ods.1 TZ prihliadol na minulosť obžalovaného, ktorý bol právoplatne odsúdený v r. 1978, v r. 1994, v r. 1995, v r. 2003, v r. 2012 a v r. 2013, aj keď tieto odsúdenia sú zahľadené. Obžalovaný má už 63 rokov a uvedomuje si protiprávnosť svojho konania a aj na hlavnom pojednávaní vyjadril ľútosť nad spáchaním stíhaného skutku. Na mnoho vecí má prirodzene s odtupom času iný pohľad a je preňho silným ponaučením, že aj v tomto svojom veku musí absolvovať nielen trestné konanie ale aj vykonať uložené mu tresty. Navrhujem, aby súd odvolanie obžaloby ako nedôvodné zamietol.“

Prokurátorka krajskej prokuratúry na verejnom zasadnutí odvolacieho súdu, ktoré sa konalo v neprítomnosti obžalovaného, za splnenia procesných podmienok pre jeho konanie podľa § 293 odsek 5 Tr. poriadku, v rámci konečného návrhu uviedla, že navrhuje, aby odvolací súd odvolaniu podriadeného prokurátora vyhovel a obžalovanému navyše uložil aj v dôvodoch odvolania špecifikovaný trest prepadnutia veci.

Zvolený obhajca obžalovaného na verejnom zasadnutí odvolacieho súdu právom konečného návrhu navrhol odvolanie prokurátora ako nedôvodné zamietnuť.

Krajský súd v Trenčíne ako odvolací súd, nezistiac dôvody pre zamietnutie odvolania prokurátora podľa § 316 odsek 1 Tr. poriadku a ani dôvody pre zrušenie napadnutého rozsudku podľa § 316 odsek 3 Tr. poriadku, na verejnom zasadnutí dňa 03. septembra 2024, na podklade podaného odvolania prokurátora v neprospech obžalovaného, ktoré je prípustné a bolo podané oprávnenou osobou, včas a na správnom mieste, a ktoré mu spolu so spisom bolo predložené dňa 24. apríla 2024,

preskúmal podľa § 317 odsek 1 Tr. poriadku zákonnosť a odôvodnenosť napadnutej výrokovej časti rozsudku (výrok o treste), v ktorej prvostupňový okresný súd neuložil predmetný trest prepadnutia veci obžalovanému, ako aj správnosť postupu konania, ktoré mu predchádzalo a dospel k záveru, že podané odvolanie prokurátora nie je dôvodné. Prítom prihliadol i na chyby, ktoré neboli odvolaním vytýkané, ak by odôvodňovali podanie dovolania v posudzovanom prípade výlučne iba z dôvodu uvedeného v § 371 odsek 1 písm. c) Tr. poriadku (zásadné porušenie práva na obhajobu). Krajský súd tak dospel potom k záveru, že okresný súd nepochybil, ak obžalovanému uložil celkovo až tri tresty, ktoré v súhrne podľa krajského súdu predstavujú celkom dostatočné trestnoprávne sankcie na dosiahnutie očakávaného účelu trestu v zmysle § 34 odsek 1, odsek 4 Tr. zákona, s presvedčivo súčasným vyjadrením dostatočného morálneho odsúdenia protiprávneho konania obžalovaného spoločnosťou. V posudzovanom prípade tak nie je nevyhnutným a opodstatneným aj uloženie v poradí štvrtého trestu obžalovanému, a to trestu prepadnutia veci tak, ako sa domáhal prokurátor podaným odvolaním.

Okresný súd preto správne a zákonne dospel k záveru, keď neuložil obžalovanému aj tento druh trestu, čo vecne správne, v dostatočnej miere, zrozumiteľne akceptovateľne a zákonne odôvodnil v napadnutom rozsudku, pričom aj písomne vyjadrenie obžalovaného k dôvodom odvolania prokurátora svojím obsahom prijateľne posilňuje dôvody k neuloženiu tohto ďalšieho trestu. Aj krajský súd, i napriek odvolacím námietkam prokurátora, ktoré neakceptoval, považoval v posudzovanom prípade viaceré okolnosti prípadu a osobu obžalovaného, ktoré svedčili v jeho prospech v tomto odvolacom konaní, pre správny záver o neuložení predmetného trestu prepadnutia veci obžalovanému, ktorý by v značnej miere, v spojení s už uloženými všetkými tromi predmetnými trestami bol nepomerne prísny pre obžalovaného, a to aj s prihliadnutím na menej závažný charakter spáchanej trestnej činnosti obžalovaným.

Krajský súd pre úplnosť dodáva, že pokiaľ ide o zistenie skutkového stavu veci žalovaného skutku, okresný súd právoplatným uznesením, za splnenia všetkých procesných podmienok prijal vyhlásenie obžalovaného o uznaní jeho viny zo spáchania žalovaného skutku podľa § 257 odsek 1 písm. b) Tr. poriadku a po právnej stránke bol tento skutok, ktorý spáchal obžalovaný, posúdený ako trestný čin prečinu marenia výkonu úradného rozhodnutia podľa § 348 odsek 1 písm. d) Tr. zákona účinného do 15. marca 2024 a krajský súd v dôsledku takéhoto procesného stavu by preto ani nemohol inak preskúmať v odvolacom konaní napadnutý rozsudok okresného súdu v tejto časti, t. j. pokiaľ ide o vinu ako aj právne posúdenie žalovaného skutku. Okresný súd potom po vykonanom dokazovaní v nevyhnutnom rozsahu pre svoje rozhodnutie (trestnoprávne sankcie) správne identifikoval u obžalovaného iba existujúce dve poľahčujúce okolnosti /§ 36 písm. l) a písm. n) Tr. zákona, so správnou aplikáciou § 38 odsek 2, odsek 3 a odsek 8 Tr. zákona účinného do 15. marca 2024/. Na druhej strane okresný súd nepostupoval ale správne, keď označil inak zákonného sudcu v prejednávanej veci ako samosudcu, pretože v tejto veci po podaní obžaloby (vrátane vykonávacieho konania) vždy rozhoduje sudca pre prípravné konanie, ktorý je jedine príslušným konať a rozhodovať. Tomuto pritom zodpovedá aj vedenie predmetnej trestnej veci v osobitnom registri na súde prvého stupňa „OT“, do ktorého sa zapisujú veci, ktoré prejednáva a rozhoduje výlučne sudca pre prípravné konanie. Tento procesný nedostatok, ktorého by sa mal okresný súd vyvarovať, ale nie je takým relevantným pochybením, ktoré by samo o sebe spôsobil takú vadu, ktorá by implicitne mala viesť k nevyhnutnej náprave.

Okresný súd zrozumiteľne a akceptovateľne vysvetlil, prečo pre dosiahnutie očakávaného účelu trestu v zmysle § 34 odsek 1, odsek 4 Tr. zákona postačuje uloženie výchovného trestu odňatia slobody, peňažného trestu a trestu zákazu činnosti viesť motorové vozidlá každého druhu obžalovanému, s čím sa krajský súd plne stotožnil a preto iba odkazuje v podrobnostiach na odôvodnenie napadnutého rozsudku okresného súdu v tejto časti. Krajský súd záverom dodáva, že svoju prieskumnú povinnosť v zmysle zákona teda zameral iba napadnutým smerom v zmysle dôvodov podaného odvolania prokurátorom, t. j. vo vzťahu k neuloženému predmetnému trestu prepadnutia veci, ktorého uloženie sa prokurátor podaným odvolaním domáhal.

Vzhľadom na uvedené dôvody, neakceptujúc odvolacie námietky prokurátora, potom jeho odvolanie ako nedôvodné, podľa § 319 Tr. poriadku zamietol.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu sťažnosť nie je prípustná.